

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **JUDr. S. R.**, zast. JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem, se sídlem Příběnická 1908/12, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Mgr. M. T., II) Mgr. D. T., oba zast. Mgr. Markem Švehlíkem, advokátem, se sídlem Purkyňova 74/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, sp. zn. 189051/2016/KUSKREG/PZ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2020, č. j. 46 A 84/2017-94,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Klecany (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 3. 10. 2016, č. j. 6673/2016, udělil osobám zúčastněným na řízení dodatečné povolení stavby označené „*Změna stavby bazénu a skladu na parc. č. X v kat. území R. u P.*“ (dále jen „dodatečné povolení stavby“).

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud předně zdůraznil, že stavební úřad již dne 3. 5. 2011 vydal rozhodnutí č. j. MURO 1371/2011 (dále jen „stavební povolení z roku 2011“), kterým byla na pozemcích osob zúčastněných na řízení povolena stavba bazénové haly a skladu. Stavební povolení z roku 2011 nabylo dne 25. 8. 2011 právní moci. Osoby zúčastněné na řízení se následně rozhodly, že bazénovou halu propojí se svým rodinným domem a za tímto účelem začaly činit kroky k získání povolení ke změně stavby před jejím dokončením, resp. k dodatečnému povolení stavby. Krajský soud přehledně shrnul celý průběh řízení týkající se budovaného objektu, která vyústila ve vydání výše uvedeného dodatečného stavebního povolení a napadeného rozhodnutí.

[5] Krajský soud dal žalobkyni za pravdu v tom, že dodatečně povolená stavba má charakter přístavby, neboť jí dochází k rozšíření půdorysu a vzájemnému provoznímu propojení s rodinným domem (§ 2 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [ve znění zákona č. 257/2013 Sb. – shodně dále]. Současně však poukázal na to, že dodatečně povolená stavba představuje také rozšíření půdorysu stávající stavby bazénové haly se skladem povolené v rámci stavebního povolení z roku 2011, s níž je navíc i společně průchozí, tudíž je provozní propojení evidentní. Dodatečně povolenou stavbu tedy měly podle krajského soudu správní orgány považovat za změnu stavby bazénové haly a skladu provedenou formou přístavby ve směru k rodinnému domu č. p. X (tedy domu osob zúčastněných na řízení).

[6] Přestože krajský soud uznal, že správní orgány v tomto ohledu pochybily, když na dodatečně povolenou stavbu nepohlížely jako na přístavbu (považovaly ji za změnu stavby bazénu a skladu, aniž by výslovně uvedly, o jaký druh změny stavby se jedná), současně připomněl, že důvodem pro zrušení správního rozhodnutí není jakékoliv pochybení správního orgánu, nýbrž pouze takové, kterým dochází ke zkrácení konkrétních veřejných subjektivních práv fyzické nebo právnické osoby. Krajský soud tedy zkoumal, zda uvedené pochybení mohlo samo o sobě reálně zasáhnout do práv žalobkyně a dospěl k závěru, že nikoliv. Dodatečně povolená stavba totiž byla provedena v prostoru mezi dvěma již existujícími (a povolenými) stavbami (rodinným domem č. p. X a bazénovou halou se skladem, povoleným v roce 2011) uvnitř pozemku osob zúčastněných na řízení, aniž se jakkoli půdorysně přiblížila k hranici sousedního pozemku žalobkyně. Krajský soud proto dovodil, že žalobkyní namítané uplatňování „salámové metody“ či užívání dodatečně povolené stavby jako obytných prostor nemůže zasáhnout do jejích veřejných subjektivních práv. Míra negativního vlivu provozu bazénu a skladu na sousedního vlastníka se dle krajského soudu nemůže odvíjet od toho, zda bazén a sklad jsou stavbou samostatnou nebo zda jsou propojeny se stávajícím rodinným domem č. p. X jako přístavba, když navíc toto propojení ústí směrem od hranice sousedního pozemku.

[7] Dále krajský soud shledal, že možné vlivy vibrací z ventilátoru bazénové techniky byly dostatečně ověřeny autorizovanou laboratoří Akustické Centrum s. r. o. a průběh a výsledek měření ze dne 4. 2. 2016 byl řádně zaznamenán v protokolu doloženém osobami

pokračování

zúčastněnými na řízení. Tento postup byl rovněž v souladu se závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice Středočeského kraje (dále také jen „KHS“) ze dne 4. 8. 2014, č. j. KHSSC 36939/2014, která v něm vyslovila s provozem bazénové vzduchotechniky souhlas a požadovala předložení výsledků měření vibrací až při kolaudaci dodatečně povolované stavby. Za nepodloženou krajský soud označil též námitku, podle níž protokol Akustického Centra s. r. o. je nezákonně získaným důkazem, neboť za účelem umístění měřícího zařízení došlo k neoprávněnému vstupu cizích osob na její pozemek. K námitce zpochybňující správnost výsledku měření pak krajský soud doplnil, že vzhledem k tomu, že zpracovatel protokolu při měření zjistil, že není přítomna tónová složka, tak logicky nepochybil, když ji při zpracování výsledků nezapočetl. Měření tedy bylo podle krajského soudu provedeno v souladu s Metodickým návodem Ministerstva zdravotnictví pro hodnocení hluku v chráněném venkovním prostoru staveb ze dne 1. 11. 2010 v době, kdy poklesl hluk z jiných nesledovaných zdrojů a po dobu, která reprezentativním způsobem odpovídá typu měřeného zařízení. Ani námitky týkající se nesprávného provedení měření vlivu vibrací z bazénové techniky tedy krajský soud neshledal důvodnými.

[8] K namítanému rozporu změny stavby s podmínkami stavebního povolení z roku 2011 spočívajícímu v umístění vzduchotechniky bazénu do suterénu bazénové haly místo do jihovýchodního rohu rodinného domu č. p. X krajský soud uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby za určitých okolností umožňuje původně stanovené podmínky pro provedení (resp. případné užívání stavby) prolomit. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 200/2017-58, krajský soud dovodil, že je přípustné podmínky dodatečného stavebního povolení stanovit odlišně oproti původnímu stavebnímu povolení.

[9] Krajský soud se dále věnoval problematice střechy dodatečně povolené stavby a posouzením toho, zda se jedná o střechu pochozí, tedy zda jsou důvodné stěžovatelčiny obavy z obtěžování pohledem kvůli osazení střechy rostlinnou zelení, jež bude vyžadovat údržbu. Přestože krajský soud připustil, že nelze vyloučit, že nastane situace, kdy bude nutné vstoupit na střechu z důvodu její údržby, z hlediska vyhodnocení budoucích vlivů na okolí je stěžejní, že projektová dokumentace nepočítá se zřízením bezpečnostního prvku či přímého vstupu na střechu a takto projektovaná střecha tedy není koncipována k tomu, aby na ní uživatel domu trvale či dlouhodobě pobýval. Na tomto závěru pak podle krajského soudu nemůže ničeho změnit ani případná potřeba údržby střešní krytiny, neboť tu vyžadují i střechy neosazené rostlinnou zelení. Krajský soud konstatoval, že není možné v rámci řízení o dodatečném povolení stavby předjímat, zda osoby zúčastněné na řízení či jiní uživatelé stavby budou střechu užívat i k jinému než k projektovanému účelu. K obavám stěžovatelky z možného průniku osob z rovné střechy nového objektu na její balkon krajský soud uvedl, že předmětem řízení je dodatečně povolená stavba uvnitř pozemku osob zúčastněných na řízení, z níž není průnik na balkon myslitelný.

[10] Námitce nemožnosti žalobkyně účastnit se místních šetření krajský soud rovněž nedal za pravdu. Soud sice korigoval závěry správních orgánů v tom, že nesprávně vyložily § 172 stavebního zákona a nepřihlédly k judikatuře správních soudů, jež se této otázce věnuje, konstatoval však, že k porušení práv žalobkyně přesto nedošlo. Žalobkyni a jejímu právnímu zástupci bylo umožněno účastnit se všech místních šetření, kromě jediného,

kteře se konalo dne 27. 11. 2014. Rozhodnutí, kteře však bylo po tomto místním šetření vydáno, bylo následně zrušeno a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k dalšímu řízení, v němž byla prováděna další místní šetření, u nichž již žalobkyně přítomna byla.

III.

[11] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Podle stěžovatelčina mínění je napadený rozsudek nezákonný. Krajský soud sice na rozdíl od správních orgánů správně posoudil dodatečně povolenou stavbu jako přístavbu, stěžovatelka však již nesouhlasí s tím, že přes uvedené pochybení správních orgánů neshledal její žalobu důvodnou. Stěžovatelka zdůrazňuje, že souhlasila pouze se stavbou bazénu a skladu na základě stavebního povolení z roku 2011. S přístavbou rodinného domu by nikdy nesouhlasila a neměla ani možnost se k ní z pozice účastníka řízení vyjádřit. Správními orgány zvolený postup nelze schválit pouze proto, že je přístavba realizována uprostřed pozemku, jak dovodil krajský soud. Fakticky došlo k přístavbě rodinného domu v blízkosti hranic stěžovatelčina pozemku, což má za následek zásah do jejího vlastnického práva, práva na soukromí a na ochranu před nezákonným zasahováním do soukromého a rodinného života. Pokud správní orgány pochybily, čímž došlo k povolení stavby, která být povolena neměla, neboť byl zvolen zcela nesprávný postup povolování, a stěžovatelka k ní neudělila souhlas, měl krajský soud toto dodatečné povolení stavby zrušit. Napadený rozsudek je tak podle stěžovatelky též nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

[13] Krajský soud podle stěžovatelky řádně neodůvodnil, z čeho dovozuje, že vliv možných vibrací od bazénové techniky byl zjištěn dostatečně. Stěžovatelka má za to, že tato otázka měla být řešena v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, a nikoliv pouze v občanskoprávní rovině, jak také vyslovil krajský soud. Nevyřešená otázka vibrací a hluku je dle jejího názoru důkazem o zásahu do jejích hmotných práv. Stěžovatelka rozporuje i závěr krajského soudu, podle nějž mohl být měřicí bod (při měření hluku) situován na její pozemek, aniž by na něj někdo vstoupil, z čehož vyvozuje, že měření bylo provedeno nedostatečně a nezákonně. Stěžovatelka tedy považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný i v této otázce.

[14] Stěžovatelce dále není známo, z čeho krajský soud usuzuje na to, že péče o ozeleněnou střechu je srovnatelná s péčí o ostatní střešní krytiny, a proč se domnívá, že bude tato péče méně náročná než v případě jiného ozeleněného povrchu. Je naopak názoru, že k údržbě střechy bude docházet relativně často, a tudíž bude narušováno její soukromí. Krajský soud podle stěžovatelky dostatečně neodůvodnil, proč byla střecha stavby osazena ozeleněným povrchem, který nutně vyžaduje péči, a tedy i vstup a pohyb po střeše, ač tato střecha nebyla označena za střechu pochozí.

[15] Dále stěžovatelka nesouhlasí s umístěním strojovny a technologie bazénu do suterénu, místo aby byla situována v jihovýchodním rohu rodinného domu, jak stanovilo stavební povolení z roku 2011. Stěžovatelka se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že za určitých podmínek je možné původně stanovené podmínky pro povolení stavby

pokračování

prolomit v dodatečném povolení stavby, neboť tímto postupem dochází k porušení zásady právní jistoty, předvídatelnosti správních rozhodnutí a zásady respektování práv nabytých v dobré víře. Domněnka krajského soudu, že umístění strojovny a technologie bazénu v suterénu bude mít za následek menší imise hluku a vibrací, než původně povolené umístění strojovny a technologie bazénu v nadzemním patře, je neodůvodněná a nepodložená. Stěžovatelka je přesvědčena o opaku, neboť nyní se strojovna a technologie bazénu nachází vedle její zahrady a výfuk ventilátoru je na střeše přístavby blízko okna její ložnice. Krajský soud dostatečně neodůvodnil, proč považuje postup správních orgánů spočívající v umožnění změny stavebního povolení z roku 2011 za správný, i proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

IV.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[17] Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně zpochybňují samotnou projednatelnost kasační stížnosti proto, že v ní konkrétně neuvádí, pod který konkrétní kasační důvod jednotlivé uplatněné námitky řadí. K uplatněným kasačním námitkám se tak vyjadřují pouze z procesní opatrnosti.

[18] Osoby zúčastněné na řízení odkazují na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, podle níž samotná skutečnost, že došlo k procesnímu pochybení správních orgánů, vždy bez dalšího nezakládá důvod pro zrušení jejich rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31 či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86). Uvádí, že nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje tzv. věcná vadnost (nesprávnost) správního rozhodnutí, k čemuž odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2020, č. j. 1 Afs 58/2009-541. Porušení objektivního hmotného práva by muselo znamenat porušení veřejného subjektivního práva stěžovatelky, k čemuž v předmětné věci nedošlo, neboť dodatečně povolená stavba nemůže zasáhnout do výkonu vlastnického práva stěžovatelky.

[19] K postupu vedoucímu ke zjišťování imisí hluku osoby zúčastněné na řízení zdůrazňují, že ke vstupu na stěžovatelčin pozemek při měření nedošlo. Přestože stěžovatelka existenci hluku namítala, spolupráci na jeho změření odmítla. Provedeným měřením však přesto došlo k vyvrácení veškerých jejích tvrzení o nadměrném hluku, resp. o obtěžování hlukem a vibracemi.

[20] Osoby zúčastněné na řízení nepovažují za relevantní ani kasační námitky týkající se obtěžování pohledem. Střecha bazénové haly včetně zeleně na ní byla povolena již ve stavebním povolení z roku 2011, a nebyla tedy předmětem dodatečně povolovaných změn. Nadto krajský soud střechu neoznačil za pochozí, neboť v projektové dokumentaci se počítá se střechou nepochozí, stejně tak jako s jejím osazením zelení. Stěžovatelka neuvádí, jakým způsobem má docházet k narušování jejího soukromí rozšířením stavby (která již byla povolena v délce 18 m) o 1,045 m v místě, kde má stěžovatelka na vedlejším pozemku garáž. I změnu umístění strojovny a technologie bazénu krajský soud podle osob zúčastněných na řízení odůvodnil zcela dostatečně a s odkazem na judikaturu Nejvyššího

správního soudu. Skutečnost, že její umístění v suterénu bazénové haly je co do imisí hluku a vibrací pro stěžovatelku příznivější, vyplývá ze spisu stavebního úřadu.

[21] Osoby zúčastněné na řízení poukazují i na to, že institut *změny stavby před jejím dokončením a dodatečné povolení stavby* jsou zákonem zakotvené a předpokládané postupy a jejich využitím se osoby zúčastněné na řízení nedopustily žádného zakázaného jednání či obcházení zákona, jak stěžovatelka opakovaně tvrdí. Zdůrazňují, že veškerá realizace dodatečně povolené stavby se udála uvnitř jejich pozemku ve vzdálenosti 6 m až 12 m od společné hranice s pozemkem stěžovatelky, přičemž tato stavba není z pozemku stěžovatelky ani viditelná, neboť je plně skryta za bazénovou halou a skladem. Osoby zúčastněné na řízení splnily všechny podmínky pro dodatečné povolení stavby a od roku 2017, kdy toto povolení obdržely, ji i užívají. Stěžovatelka dosud nevyužila žádného institutu soukromého práva na ochranu před namítanými imisemi hluku, vibrací, či obtěžování pohledem nebo zápachem. Cílem stěžovatelky tak zřejmě není ochrana jejích práv, ale naopak zásah do soukromých práv osob zúčastněných na řízení, snaha dále pokračovat v šikanózním obstruování celého stavebního řízení a ve snaze komplikovat její užívání.

[22] Závěrem osoby zúčastněné na řízení popisují vývoj výstavby na dotčených sousedících pozemcích v průběhu let. Uvádí, že stěžovatelka v roce 2002 jako první zvětšila obvod svého domu tak, že měla možnost nahlížet na zahradu osob zúčastněných na řízení tím, že předsunula celou stavbu před původní linii obou domů a vystavěla pochozí střechu až na samotnou hranici obou pozemků, nad zahradou osob zúčastněných na řízení. Dodatečný souhlas k tomu obdržela od rodičů jedné z osob zúčastněných na řízení. Stavba bazénové haly a skladu osob zúčastněných na řízení přitom z části nahrazuje stavbu zděné kůlny, která zde původně stála a která měla stejnou rovnou nepochozí střechu; k „nové“ ztrátě soukromí stěžovatelky tedy nedochází.

VI.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítala. Pokud by uvedený nedostatek napadený rozsudek vykazoval, bylo by to zjevně překážkou jeho přezkumu z dalších v kasační stížnosti uplatněných důvodů.

[26] Nejvyšší správní soud předně poukazuje na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti namísto přímého konfrontování obsahu právních závěrů krajského soudu, se kterými zjevně nesouhlasí, pouze opakovaně namítá jejich nepřezkoumatelnost. Je však třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost

pokračování

přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76).

[27] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

[28] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností, jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné nebo jejich odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a řada dalších).

[29] Stěžovatelka konkrétně krajskému soudu vytýká, že je nesrozumitelné, proč sice dal za pravdu žalobní námitce, podle níž je třeba dodatečně povolenou stavbu považovat za přístavbu, ale přesto z tohoto pochybení správních orgánů nevyvodil odpovídající závěry směrem k výsledku řízení.

[30] Je pravdou, že krajský soud označil závěr správních orgánů o tom, že dodatečně povolená stavba nemá charakter přístavby, za mylný, neboť shledal, že správní orgány nesprávně vyložily judikaturu Nejvyššího správního soudu, na základě čehož pak došly i k chybnému výkladu pojmu přístavba. Současně však dospěl k závěru, že se nejedná o takové pochybení, které by mělo mít za následek zrušení správních rozhodnutí, neboť toto pochybení nemá vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Nejvyšší správní soud je v uvedeném závěru s krajským soudem zajedno. Krajský soud tento právní názor srozumitelně a logicky odůvodnil v odstavcích 29. až 35. napadeného rozsudku, v nichž vysvětlil, na základě jakých skutečností dovedl, že v projednávaném případě je dodatečně povolovaná stavba přístavbou a správně přitom vyložil závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006-83, který se zabýval obdobnou právní otázkou. V podrobnostech lze na závěry krajského soudu odkázat, neboť je nadbytečné je nyní opětovně reprodukovat. Účastníkům řízení i osobám zúčastněným na řízení jsou známy.

[31] Krajský soud se však současně s tímto hodnocením pečlivě zabýval tím, zda zjištěné pochybení, jehož se správní orgány při posouzení povahy dodatečně povolované stavby dopustily, může znamenat zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatelky a dovedl, že s ohledem na charakter a umístění dodatečně povolené stavby připadá v úvahu toliko zásah pramenící z imisí hluku a obtěžování pohledem, nikoliv však již tím, že dodatečně

povolovaná změna stavby byla v přezkoumávaných správních rozhodnutích nesprávně označena. Otázkou imisí hluku a obtěžování pohledem se pak krajský soud následně zabýval v dalších částech napadeného rozsudku. Co do tvrzené nesrozumitelnosti napadeného rozsudku tudíž nelze stěžovatelce přisvědčit, neboť krajský soud své úvahy vyjádřil zcela srozumitelně a v potřebné šíři.

[32] Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným ani v otázce možného vlivu hluku a vibrací z bazénové techniky na sousední nemovitosti stěžovatelky. Krajský soud v napadeném rozsudku totiž zcela srozumitelně a také dostatečně vysvětlil, z čeho pramení jeho závěr o tom, že vliv hluku a vibrací správní orgány zjistily dostatečně a správně také posoudily. O tom, pojednal v odstavcích 37. až 41. napadeného rozsudku. Této otázce se detailně věnoval právě proto, že otázku imisí hluku a vibrací plynoucích z bazénové technologie a strojovny (vedle možného narušení soukromí pohledem ze střechy dodatečně povolené stavby) považoval za ústřední stěžovatelčinu námitku (viz odst. 36. napadeného rozsudku).

[33] Pro přehlednost lze tudíž poukázat z obsahu správního spisu na to, že stavební úřad v souladu s § 129 odst. 2 ve spojení s § 86 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, a § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), požádal Krajskou hygienickou stanici Středočeského kraje o vydání závazného stanoviska. V něm uvedená hygienická stanice vyslovila souhlas s dodatečným povolením stavby, který vázala na splnění podmínky, že nejpozději v době kolaudace jí budou *„předloženy výsledky měření skutečných hladin akustického tlaku A z provozu VZT jednotky v chráněném venkovním prostoru stavby sousedního objektu.“*

[34] Osoby zúčastněné na řízení přesto již v době řízení o dodatečném povolení stavby na výzvu stavebního úřadu doložily protokol o autorizovaném měření (dále jen „protokol o měření“), které bylo provedeno dne 4. 2. 2016 autorizovanou laboratoří Akustické centrum s.r.o. Uvedené měření se soustředilo na zdroj hluku spočívající ve venkovním ukončení vzduchotechnického systému sloužícího pro větrání bazénu a rozvodu jednotky pro rekuperační větrání prostoru bazénové haly a skladu. Obě jednotky (jednotka vzduchotechnického systému i rekuperačního větrání) jsou přitom umístěny v suterénu bazénové haly a skladu a zakončení jejich rozvodů se nachází na střeše bazénové haly a skladu. Podle obsahu protokolu o měření byl pro účely měření nastolen stav, kdy byly obě jednotky souběžně ve standartním provozu, který je totožný v denní i noční době. Měřením bylo zjištěno, že v chráněném venkovním prostoru stavby je dodržena nejvyšší přípustná ekvivalentní hladina akustického tlaku A v noční době, což z logiky věci znamená i dodržení nejvyšší přípustné ekvivalentní hladiny akustického tlaku A v denní době, neboť ta je o 10 dB vyšší. Při stanovení hodnot hygienických limitů přitom Akustické centrum s.r.o. vycházelo z nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, a postupovalo v souladu s Metodickým návodem pro hodnocení hluku v chráněném venkovním prostoru staveb, který vydalo Ministerstvo zdravotnictví. To vše při úvahách o vlivu hluku a vibrací na nemovitosti stěžovatelky zohlednil i krajský soud ve shora odkazovaných pasážích napadeného rozsudku.

pokračování

[35] Je tudíž zřejmé, že krajský soud se uvedenou otázkou podrobně zabýval a dospěl k závěru, že nic nenásvědčuje tomu, že zjišťování vlivu hluku a vibrací plynoucích z bazénové techniky bylo jakkoliv zanedbáno. Z právě uvedeného tudíž nepochybně vyplývá, že tato otázka byla řešena již v řízení o dodatečném povolení stavby a krajský soud, který závěry správních orgánů k námitkám žalobkyně přezkoumal a neshledal v posouzení správních orgánů pochybení, přitom k této otázce předestřel relevantní a ucelené právní závěry a věnoval se všem dílčím žalobním námitkám, které s touto otázkou souvisely, přezkoumatelným způsobem.

[36] Uvedené platí i pro související námitku spočívající v nesrozumitelném vypořádání námitky týkající se neoprávněného vstupu na pozemek stěžovatelky za účelem provedení měření hluku a vibrací. Nelze než souhlasit s krajským soudem, že tvrdí-li stěžovatelka, že k neoprávněnému vstupu došlo, vychází toliko ze svých vlastních nepodložených domněnek. Průběh a provedení měření jsou podrobně zdokumentovány v přílohách protokolu o měření, jež obsahují i fotodokumentaci. Podrobně se k této otázce krajský soud vyjádřil v odstavci 38. napadeného rozsudku a Nejvyšší správní soud k tomu opět nemá další doplnění. Skutečnost, že by výsledku měření, tedy vliv hluku a vibrací na nemovitosti stěžovatelky bylo dosaženo nezákonným způsobem, nelze z ničeho nelze dovodit. Nejvyšší správní soud tak pouze pro úplnost dodává, že stěžovatelčina nesoučinnost v otázce měření hluku a vibrací, které bylo navíc iniciováno zejména z důvodu jí namítaných obav o kvalitu jejího bydlení, svědčí o jejím obstrukčním záměru spočívajícím v dalším oddálení výsledku řízení o dodatečném povolení stavby osob zúčastněných na řízení a v následném užívání této stavby. Pokud by stěžovatelka skutečně měla reálné obavy z vysokých imisí hluku a vibrací, jistě by se jejich změření nebránila a sama by vstup na svůj pozemek umožnila. Zbývá upozornit na to, co v napadeném rozsudku zdůraznil již krajský soud, totiž že požadavek na měření hluku ze vzduchotechniky vyslovila Krajská hygienická stanice Středočeského kraje jako podmínku kolaudace dodatečně povolované stavby, nikoliv již v řízení o tomto dodatečném povolení.

[37] Rovněž k námitce týkající se obtěžování pohledem z nepochozí střechy bazénové haly se krajský soud přezkoumatelně vyjádřil a vysvětlil, z čeho dovodil její nedůvodnost v odstavci 45. napadeného rozsudku. Přitom též zdůraznil, co stěžovatelka setrvale přechází, že podoba střechy bazénové haly a skladu, jež se nachází na samé hranici pozemků stěžovatelky a osob zúčastněných na řízení, nebyla předmětem přezkumu v řízení o žalobě; tím byla toliko střecha dodatečně povolené stavby. Ta se přitom nachází uvnitř pozemku osob zúčastněných na řízení a logicky tedy výhledu z této střechy na pozemek stěžovatelky brání právě stavba bazénové haly a skladu, jak krajský soud přílehlavě upozornil. Připomněl též skutečnost, že podle projektové dokumentace střecha není pochozí, neobsahuje žádný bezpečnostní prvek a ani na ni nevede žádný přímý vstup (zvolení střešní krytiny obsahující rostlinou zeleň přitom není důkazem o opaku) a uzavřel, že námitka spočívající v potenciální možnosti využívat střechu k jiným účelům, než které vyplývají z projektové dokumentace, na níž je založeno dodatečné povolení stavby, je mimo rámec nynějšího soudního přezkumu, neboť ničeho nevypovídá o zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného. Z právě uvedeného nepochybně vyplývá, že ani otázkou obtěžování pohledem se krajský soud neopomněl v napadeném rozsudku zabývat.

[38] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud dostatečně neodůvodnil, proč považuje postup správních orgánů, které umožnily změnu v umístění strojovny vzduchotechniky bazénu (z původně plánovaného jihovýchodního rohu rodinného domu do suterénu bazénové haly), za správný. Nejvyšší správní soud je opačného názoru. Krajský soud se této otázce věnoval v odstavci 42. napadeného rozsudku. Dovodil, že není ničím mimořádným, že v praxi dochází k dodatečným změnám staveb oproti původně vydaným stavebním povolením a že za určitých okolností je prolomení původně stanovených podmínek v povolení stavby na místě, k čemuž citoval z relevantní judikatury (viz v odst. 42. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 200/2017-58). Ostatně proti těmto závěrům se stěžovatelka věcně nevymezuje, pouze namítá jejich nedostatečnost, čemuž Nejvyšší správní soud nepřítakává. Pouze pro úplnost tak kasační soud ke strohé a obecné námitce o porušení zásady právní jistoty, předvídatelnosti správních rozhodnutí a nerespektování práv nabytých v dobré víře dodává, že ať již jde o dodatečné povolení [§ 129 stavebního zákona], změny dokončených staveb [§ 2 odst. 5 stavebního zákona], změny staveb před jejich dokončením [§ 2 odst. 6 stavebního zákona], nebo o změny v užívání staveb [§ 126 a § 127 stavebního zákona], jedná se o procesy zákonem předpokládané a upravené. Jejich aplikaci tudíž nelze bez dalšího považovat za porušení uvedených zásad, jichž se stěžovatelka dovolává. Ani tato námitka tudíž není důvodná.

[39] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je plně přezkoumatelný, netrpí nedostatkem důvodů a není ani nesrozumitelný. Krajský soud se nedopustil žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[40] Nejvyšší správní soud se tudíž mohl věnovat zbylé kasační námitce podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž stěžovatelka namítá nesprávnost závěru krajského soudu, který sice dovodil pochybení správních orgánů spočívající v tom, že neposoudily povolanou změnu stavby jako přístavbu, avšak současně nedovodil, že se jedná o takové pochybení, pro které je napadené rozhodnutí nezákonné. Stěžovatelka v této souvislosti namítá i to, že vzhledem k tomuto pochybení neměla možnost se ve správním řízení k povolení této přístavby vyjádřit.

[41] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*. Podle odst. 2 citovaného ustanovení přitom stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží poklady předepsané pro ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení

pokračování

stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

[42] Nejvyšší správní soud připomíná, že účelem řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona je dodatečné zhojení stavu spočívajícího v nerespektování zákona stavebníkem pod podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s veřejným zájmem, územně plánovací dokumentací ani s cíli a záměry územního plánování. Je na stavebníkovi, aby prokázal splnění podmínek stanovených v § 129 odst. 3 stavebního zákona, přitom podklady je povinen předložit ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení (důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby leží na stavebníkovi). V řízení o dodatečném povolení stavby není stavebník nepovolené stavby oproti klasickému stavebnímu řízení zvýhodněn a práva účastníků řízení o dodatečném povolení stavby nejsou slabší než práva účastníků stavebního řízení o vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení. Vlastníci sousedních pozemků a staveb na nich, jejichž vlastnické právo je prováděním nepovolené stavby dotčeno, tedy mohou v řízení o dodatečném povolení stavby uplatňovat své výhrady proti stavbě; okruh účastníků řízení o dodatečném povolení stavby je stejný jako ten v běžném stavebním (a případně též územním) řízení.

[43] Nejvyšší správní soud považuje za správný závěr krajského soudu o tom, že v nynější věci je třeba dodatečně povolovanou stavbu s ohledem na její charakter považovat za přístavbu, proti čemuž ostatně stěžovatelka ani ničeho nenamítá. Pokud tedy správní orgány dospěly k závěru jinému (že se jedná o blíže nespecifikovanou změnu stavby), byl tento jejich závěr nepřesný, neboť podle § 2 odst. 5 stavebního zákona se jako podkategorie změny stavby rozlišují nástavba, přístavba a stavební úpravy.

[44] Stejně tak se ale kasační soud shoduje i s navazující úvahou krajského soudu o tom, že stěžovatelka zjištěným pochybením správních orgánů v posouzení povahy změny stavby jako přístavby nebyla nijak dotčena na svých právech. Mýlka stavebního úřadu (a následně i žalovaného) pramenila z chybného výkladu závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 72/2006-83, v důsledku čehož správní orgány nesprávně posoudily skutečnost týkající se vzájemného provozního propojení dodatečně povolované stavby s původní stavbou rodinného domu č. p. 650 a bazénové haly se skladem. Ač totiž stavební úřad správně popsal povolované změny v souladu s projektovou dokumentací a skutečným stavem zjištěným při ohledání na místě, pochybil v terminologickém označení těchto změn.

[45] Po procesní stránce však stavební úřad postupoval správně, když v souladu s § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona na žádost osob zúčastněných na řízení zahájil řízení o dodatečném povolení stavby, v němž postupoval přiměřeně podle § 110 až § 115 stavebního zákona. Stěžovatelka přitom měla v řízení o dodatečném povolení stavby postavení účastníka řízení a mohla uplatňovat námitky shodně jako v běžném stavebním řízení týkajícím se povolení stavby. Nutno zdůraznit, že stejným způsobem by stavební úřad postupoval, ať by již vedl řízení o dodatečném povolení stavby spočívající v jiné

změně stavby bazénu a skladu či dodatečném povolení stavby spočívající v přístavbě k bazénu a skladu/k rodinnému domu. Nelze souhlasit s námitkou stěžovatelky, že se z pohledu stavebního práva jedná o rozdílné instituty, které jsou schvalovány rozdílnými způsoby, neboť v obou případech by bylo vedeno procesně totožné řízení o dodatečném povolení stavby (její změny) či o dodatečném povolení přístavby podle výše uvedených ustanovení. Co do tvrzeného zásahu do práv stěžovatelky je tedy v nynějším případě lhostejno, zda bylo vydáno dodatečné povolení stavby spočívající v jiné změně stavby bazénu a skladu či dodatečné povolení stavby spočívající v přístavbě k bazénu a skladu/k rodinnému domu. Postavení stěžovatelky coby účastníka řízení zůstává v obou případech stejné a náleží jí v obou případech stejná práva.

[46] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem v tom, že v dané věci k pochybení správních orgánů sice došlo (neposoudily povolovanou stavbu jak přístavbu), avšak stěžovatelka tímto pochybením nebyla nikterak zkrácena na svých právech. Přestože je tedy žádoucí, aby správní orgány vydávaly taková rozhodnutí, jež obsahují terminologicky správné a se zákonem souladné označení povolované stavby (zde jako přístavba), v projednávaném případě s přihlédnutím ke všem shora zmíněným okolnostem, nebylo nezbytné napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost rušit; bylo by to ostatně též v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení vzhledem k délce stavebního řízení v daném případě.

[47] Ani se stěžovatelčím tvrzením, podle nějž neměla možnost se k dodatečně povolované stavbě vyjádřit, nelze souhlasit. Toto tvrzení nemá oporu ve správních spisech, ze kterých naopak vyplývá, že stěžovatelka byla již od zahájení řízení považována za účastníka řízení a v řízení se také aktivně angažovala, byť mnohdy v zastoupení svého tehdejšího právního zástupce. Stěžovatelce bylo oznámeno zahájení řízení o dodatečném povolení stavby i přerušení řízení o odstranění stavby, proti kterému podala odvolání. Stěžovatelka se účastnila ohledání na místě, vznášela v průběhu řízení námitky a podávala odvolání proti rozhodnutím vydávaným v řízení. V jeho průběhu rovněž vznesla námitku podjatosti úřední osoby a následně i v této věci podala odvolání. Je zřejmé, že její práva jako účastníka řízení nebyla nikterak dotčena. Nejvyšší správní soud tedy i tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

[48] Nejvyšší správní soud konečně nemůže přisvědčit ani stěžovatelčinu opakujícímu se tvrzení o tom, že dala souhlas pouze ke stavbě bazénu a skladu, a nikoliv k přístavbě rodinného domu. Souhlas stěžovatelky totiž nebyl potřebný, neboť nebyl zákonnou podmínkou pro vydání stavebního povolení, resp. ani dodatečného povolení stavby. Souhlas osob, jejichž vlastnické právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům může být prováděním stavebního záměru dotčeno, je potřebný tehdy, dochází-li toliko k ohlášení stavby podle § 104 a násl. stavebního zákona (případně též v případě územního souhlasu podle § 96 téhož zákona); o to však v daném případě nešlo.

[49] Z hlediska zákonnosti řízení o dodatečném povolení stavby a z něj vzešlého rozhodnutí pak nejsou rozhodné ani pohnutky, které osoby zúčastněné na řízení vedly k zahájení stavby bez potřebného povolení (zda jde o jednání úmyslné, o nedbalost, apod.). Ty totiž nejsou podle stavebního zákona okolnostmi, které by měly být zohledněny při rozhodování o tom, zda bude stavba dodatečně povolena (srov. např. rozsudky Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, či ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 97/2020-96). Důvody, které vedly osoby zúčastněné na řízení k zahájení realizace stavby bez potřebného povolení, nejsou tedy pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, resp. napadeného rozhodnutí žalovaného relevantní, stejně tak jako námitky stěžovatelky, jež se k této otázce vztahují. Tyto okolnosti naopak mají být zohledněny v případném řízení o přestupku osob zúčastněných na řízení.

[50] Nejvyšší správní soud shrnuje, že vzhledem k výše uvedenému nepovažuje za naplněný ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[51] Zbývá doplnit, že ač stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neuvádí, z čeho dovozuje zmatečnost řízení před krajským soudem ve smyslu uvedeného ustanovení. Přestože je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti a kasačními důvody, případnou zmatečnost řízení před krajským soudem je povinen zohlednit *ex officio* [§ 109 odst. 4 s. ř. s.]. V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud neshledal, že by chyběly podmínky řízení, že by ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo že by soud byl nesprávně obsazen. Současně nebylo zjištěno, že by ve věci bylo rozhodnuto v neprospěch stěžovatelky v důsledku trestného činu některého ze soudců. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. proto není naplněn.

VI.

[52] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[54] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, popřípadě jim soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V nynějším řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, ani nenavrhly, aby jim bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Ani osoby zúčastněné na řízení nemají tudíž právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu